



'Je begint elk optreden op ijs'

31-07-2010

Pag. 4

WILL TURA WORDT ZEVENTIG

Op 2 augustus blaast Will Tura zeventig kaarsjes uit. Plannen om uit te bollen zijn er niet bij: 'Zoals het nu gaat, mag het nog even blijven duren.'

'Het is heel raar, maar als ik niet optreed... dūf ik me niet te laten horen'

Inge Schelstraete

Drie jaar geleden vierde hij al zijn vijftigste verjaardag in de muziek; Arthur Blanckaert, veel beter bekend als Will Tura, is dan ook op zijn zeventiende begonnen aan zijn muzikale carrière. Ze is niet alleen lang, maar ook erg gevarieerd geweest: hij zong en schreef ballades, meezingers, rockers, zelfs een rapnummer en een reggaesong. Hij heeft geen verlanglijstje dat hij nog dringend wil afwerken, zegt hij. 'Het mooie in ons vak is dat je het nooit weet: de tijd is maar rijp als de tijd rijp is. Ik besepte pas vorig jaar dat ik klaar was voor een cd met Nat King Cole-achtige songs en een bigband, al hou ik al heel mijn leven van die stijl. Eind dit jaar, hebben we net beslist, brengen we een box uit met vijftig cd's van mij. Iets helemaal nieuws zit er voorlopig dus niet in.'

Vijftig platen, dat zijn veel nummers. Hebt u wel eens een song van uzelf niet herkend?

'Mijn broer Staf en ik waren in 1964 samen op vakantie in Cannes. We liggen op onze strandstoel in de zon en ik hoor de Italiaanse naast ons zingen: 'No, nessuno mai ti amera come me.' Ik luister en luister - die melodie kwam me wel erg bekend voor... Dus ik draai me om en zeg: "Staf, stel je voor, die vrouw hiernaast zingt iets van mij. Misschien heb ik wel plagiaat gepleegd." En Staf: "Zeg, heb jij te lang in de zon gelegen?" Pas toen we weer in Brussel waren, feliciteerde mijn uitgever Jacques Kluger me met mijn Italiaanse hit: Caterina Valente had mijn "Tender passion" gecoverd en dat was aangeslagen. Het was wel een rare manier om dat te ontdekken.'

U wordt overal 'zanger' genoemd en toch heb ik de indruk dat u zichzelf misschien meer als muzikant beschouwt.

'Ik heb zingen altijd heel aantrekkelijk gevonden. Maar van huis uit... Ik mocht van mijn ouders muzikant worden, "als ik maar geen straatmuzikant werd". Als ik aan de piano zat te spelen, vroeg mijn eerste uitgever Jacques Kluger: "Jongen, wil je nu pianist worden of zanger?" En ik zei natuurlijk "zanger", want ik had de smaak al te pakken van optreden voor een publiek. Toen ik zestien was, wilde ik wérken: als ik met een orkest optrad, dan verdiende ik iets. En zoals het cliché wil: een West-Vlaming moet werken én verdienen. (lacht) Maar van Kluger moest ik op een gegeven moment stoppen met die optredens, in het Wit Paard met het orkest van Freddy Feys bijvoorbeeld, tot ik op de affiche kon staan als Will Tura.'

Maar toen u al bijna twintig jaar bezig was, nam u nog zanglessen. Moet je aan dat zingen harder werken dan aan instrumenten spelen?

'Ergens wel, omdat een stem zo fragiel is. Jean Kluger, de zoon van Jacques, had een vriend in Parijs: monsieur Bouet, een operazanger. Jean wilde absoluut dat ik eens bij die man langsging. Zitten we rond de tafel, in zijn Parijse flat, en die man vraagt me om iets te zingen. Daar werd ik al nerveus van, maar ik mocht ook een plaat opzetten. Terwijl hij luisterde, keek hij zo (trekt een steeds bedenkelijker gezicht) "Dommage, vraiment dommage" - ik begon me zorgen te maken, voelde me ook wat gepikeerd. (lacht) Volgens hem plaatste ik mijn stem verkeerd. Ik ben dan zangles gaan volgen bij die man en tot vandaag gebruik ik zijn ademhalings- en opwarmingsoefeningen. Als je een beetje moe bent, of verkouden, spaar je je stem ontzettend met zo'n klassieke opwarming. Ik durf wel eens stemoefeningen doen in de auto, want thuis zing ik niet.'

Waarom niet?

'Het is heel raar, maar als ik niet optreed... dúrf ik me niet te laten horen. Voor Jenny heb ik nooit gezongen. Mensen vragen me soms wanneer ik voor de familie zing: wel, nooit eigenlijk.'

Zegt u nu dat u nooit een slaapliedje voor uw kinderen hebt gezongen?

(verrast) 'Ik denk het niet. (denkt) Nee, waarschijnlijk niet. Maar ik was meestal ook ergens onderweg op het uur dat Jenny ze in bed stopte, natuurlijk.'

U was niet zo'n kind dat op feestjes voor de familie zong?

'Nee, integendeel. Bovenaan de trap bij mijn ouders thuis was er een goede klank, omdat er een beetje galm hing. Daar zong ik graag en oefende ik accordeon. Maar als iemand aanbelde, dan was het meteen gedaan. Mijn moeder heeft het dikwijls geprobeerd: "maar wat is het probleem nu, speel toch verder!" Het was niet alleen omdat ik dan plots uit mijn trance werd gerukt, maar vooral

omdat zo'n moment niet voor publiek was bedoeld. Het was te intiem, en niet af.'

U hield van rock, en country, en jazz: hoe leerde u al die Amerikaanse muziek als kind in Veurne kennen?

'Gewoon via de radio, en dan vooral de BBC. Op mijn twaalfde ging ik met de fiets naar school; als de surveillant 's middags om twaalf uur floot, was ik een paar minuten later al de ziel uit mijn lijf aan het trappen om zo snel mogelijk thuis te zijn. Drie keer per week luisterde ik naar Ted Heath and his Music. Mijn moeder wist dat ik met mijn oor tegen de radio zou zitten; ze bracht mijn eten naar me toe, zodat ik geen minuut moest missen. Country haalde ik dan weer vaak uit de bioscoop, uit de cowboyfilms die ik op zondagnamiddag zag, met John Wayne of Burt Lancaster. Mantel- en degenfilms speelden we ook na. (lachend) Ik speelde dan Errol Flynn, jammer genoeg zonder prinses naast me.'

U was een van de eersten in Vlaanderen die voltijds een eigen band in dienst hadden.

'Ik ben een poos de Trini Lopez van Vlaanderen geweest: ik trad op met niet meer dan bas, gitaar en zang. Als ik ergens toekwam, zocht ik ter plekke een bassist, later ook een drummer. Die vond je dan bij de lokale orkesten. Dat was elke week weer de vingers kruisen en ik was dat al vlug beu. Staf en ik werden daar snel handig in: als we het dorp binnenreden, keken we even op de affiche van die avond: "tof, De Karina's spelen hier straks ook, die pianist van hen, Leo Caerts, zal er dus zijn." Dan gingen we Leo vragen of hij me wilde begeleiden die avond; later is hij ook in mijn groep gekomen.'

'Als ik er vandaag aan denk, kan ik nog kippenvel krijgen: dat al die goede muzikanten in mijn groep wilden komen... Want die mensen hadden overdag een andere baan. Mijn drummer, Roger Van Bogaert, werkte bijvoorbeeld bij De Post en heeft lang getwijfeld of hij zijn vast werk zou opgeven. En tja, ik kon hem natuurlijk niet garanderen dat we een jaar later nog werk zouden hebben. Maar hij heeft de sprong toch gewaagd en ik denk niet dat iemand van mijn band zich dat ooit heeft beklagd. Johnny Sax speelt trouwens nog altijd bij mij, straks bijna vijftig jaar.'

U viel ook op door uw professionalisme: u sleurde zowat als enige uw eigen lichtinstallatie mee.

'De leuze die Staf en ik hadden was "value for money": de mensen moesten waar voor hun geld krijgen. Het begin van de bals was een beetje pionierswerk. De bonte avonden met verschillende artiesten waren wat op hun retour en jonge mensen begonnen elk weekend naar de bals te gaan. Daarvoor had ik een echt goed orkest nodig, met een geweldige ritmesectie, dat de mensen aan het dansen hield; drie-vier keer per avond kwam ik daar dan tussen mijn eigen liedjes zingen. Die professionele belichting maakte het áf - ook al konden we ze in kleine zalen niet altijd installeren. We waren ook altijd mee met de trends. Dan vertelde Rocco Granata ons: "Er is nu zo'n ding, een echolette, waar je galm mee krijgt!" Heel de groep: "Is dat echt waar?" en wij naar Aarschot om dat bij Rocco te beluisteren. Twee dagen later hadden we dat natuurlijk ook.' (lacht)

U was een tieneridool: u moest een imago hoog houden. Dacht u, toen u trouwde: nu telt alleen nog de muziek?

'Ik voelde me bevrijd. En opgelucht. Als ik Jenny wilde zien, moesten we altijd in de Franstalige regio van Brussel afspreken, waar niemand me kende. Na mijn huwelijk veranderde de berichtgeving. Ik weet niet of de nadruk in de pers meer op mijn muziek kwam, maar bij berichten als "Will Tura krijgt een zoon" voelde ik me toch prettiger dan bij speculaties over mijn liefdesleven.'

Bent u in die vijftig jaar nooit op een punt gekomen dat u dacht: nu heb ik het wel bewezen?

'Nooit. Ik ben niet zo. Ik d rf dat zelfs niet denken, dan gaat het misschien net fout. Ik ben altijd erg onzeker geweest.'

Waarom gaat iemand die onzeker is dan toch op een podium staan?

'De behoefte om muziek te maken is veel sterker dan de angst. Voor een optreden kan ik nog altijd de trac hebben. Als ik het podium opstap, voel ik die jongens achter mij, en bij de eerste noot glijden de zenuwen van mij af. Dat is een heerlijk gevoel. Die steun komt niet vanuit het publiek: dat moet je elke keer overmeesteren. B caud heeft eens tegen me gezegd: je begint altijd op ijs. En zo is het ook.'

Is die onzekerheid niet verminderd met de jaren?

'Dit gaat nu raar klinken, maar ze is net gegroeid door mijn succes. Op een gegeven moment begin je te denken: dit kan toch niet blijven duren? En zodra dat idee in je hoofd zit, raak je het nooit meer kwijt.'

U hebt natuurlijk nog hardere klappen gekregen: zowel uw broer Staf, die uw geluidstechnicus en manager was, als uw broer Jean-Marie, die drumde bij Johan Verminnen, zijn jong overleden.

'Je broers zo vroeg kwijtraken, dat is een groot verdriet. Je ouders verliezen doet ook pijn, maar dat is de weg van het leven. Maar zulke jonge mensen, dat voelt bijna onrechtvaardig aan. Ik heb me er niet door willen laten meesleuren, maar je wordt op onverwachte momenten met het verdriet geconfronteerd. Je staat te zingen en sommige liedjes zijn opeens keihard, omdat ze een andere betekenis hebben gekregen. Het gebeurt nog steeds dat ik in de zaal kijk en Staf achter de mengtafel verwacht, en denk ach ja, ik werk nu met een andere technicus.'

'Jean-Marie, mijn jongste broer, was een schat van een jongen. Talent dat die had: hij kon muziek spelen, drummen, zingen, componeren... Maar hij heeft jong multiple sclerose gekregen, een vieze ziekte: we moesten hem beetje per beetje afstaan. Dan ontwikkelde hij opeens bijvoorbeeld een heel lelijke hoest. Maar als ik mijn bezorgdheid liet merken, wuifde hij dat weg: "ach Willeke,

trek je dat niet aan, hoop doet leven!" Dat was zijn motto, daarom heet het nummer over hem ook zo.'

Noemde hij u Will?

'Ja, Jean-Marie wel. (glimlacht) En Staf noemde me Arturo. Maar zelfs toen wij wisten dat de dokters niets meer voor hem konden doen, probeerde Jean-Marie ons nog moed in te praten: "ik voel dat het weer wat beter gaat, ik zal er wel doorkomen!"'

U bent gelovig. Denkt u dat u hen terugziet na dit leven?

(denkt na) 'In alle geloof zit twijfel. Je gelooft of je gelooft niet; ik ben gelovig opgegroeid, met moeder die 's avonds zei: lees nog maar een weesgegroetje voor je gaat slapen. (glimlacht) En wij allemaal: ja mama... Ik zou dat graag willen, uiteraard, hen terugzien. Ik hoop het, en hoop doet leven'

Is optreden nog steeds leuk?

'Dat is nog steeds heerlijk. Jenny en ik hebben een pact gesloten, een paar jaar geleden. Ze zei: "Arthur, je moet blijven zingen of je gaat dood, en dat wil ik niet. (lacht) Maar je kunt niet blijven zo leven, met je voet voortdurend op het gas." Het compromis dat we hebben bereikt, is dat ik nog vijftig optredens per jaar doe. Genoeg om ervan te genieten - ik kan het niet missen. Maar nu heb ik meer tijd om muziek te schrijven en dat kun je blijven doen tot je heel oud bent.'

Is dat het toekomstplan? Muziek schrijven voor andere zangers?

'Het is gewoon het creatiefste wat ik doe. Teksten schrijven kan ik niet, maar muziek schrijven dat ben ik echt. Dat heb ik altijd gedaan. Vroeger zei ik tegen mijn moeder: "ik ga iets fantaseren op de piano". Op de academie kreeg ik voortdurend onder mijn voeten van mijn pianolerares: "Arthur, wil je spelen wat er op het blad staat?" Het was pas toen ik mijn eerste Sabam-uittreksels kreeg, dat ik er een naam op kon plakken: ik was componist.'

'Het lijkt nog steeds niet echt op werken, omdat ik het ook nooit plan. Ik ga niet achter de piano zitten om liedjes te schrijven. Maar ik kan tijdens gesprekken opeens afdwalen, omdat ik iets hoor dat een eigen leven gaat leiden. Het vaakst komt het tijdens het joggen. Dan krijg ik inspiratie, of opeens besef ik dat twee dingen waar ik al een poos mee loop, eigenlijk goed bij elkaar passen. Dat kan ik hopelijk tot mijn laatste dag blijven doen.'

Hebt u dan wel echte toekomstplannen?

'Ik word zeventig. Het kan niet blijven duren, maar áls het nog even mag verdergaan zoals het nu gaat, dan zou ik heel blij zijn: tijd voor mijn vrouw en mijn gezin, mij blijven amuseren met mijn muziek, het publiek dat blijft komen ik heb zoveel geluk gehad.'

Op 18 december geeft Will Tura een speciaal concert in de Ethias Arena in Hasselt, 'Will Tura 70'.

isg

© 2010 Corelio